

NETIKĖTA VASARA

Tessa Bailey

Iš anglų kalbos vertė
Kristina Lukoševičė

Sofoklis

Vilnius, 2023

Padėka

Ši knyga tapo išsigelbėjimu 2020-aisiais per karantiną ir visad užims ypatingą vietą mano širdyje. Kai tikrovė pernelyg prislėgdavo, užsidariusi darbo kambario duris keliaudavau į Vestportą – padėti dviem žmonėms pamilti vienas kitą. Esu nepaprastai dėkinga už tokią galimybę. Nebūčiau parašiusi šios knygos, jei ne mano vyras Patrickas, surasdavęs veiklos suglumusiai devynmetei, mėnesių mėnesius leidusiai be mokyklos ir normalaus gyvenimo.

Dėkoju ir draugėms Nishai, Bonnie'ei, Patricia'i, Michellei, Janai ir Jillei, linksmindavusioms mane žinutėmis ir susitikimais per saugų atstumą – nuo šaligatvio; atsisaukdavau joms nuo verandos, apsivilkusi marga pižama. Esu dėkinga serialo „Šitsvilis“ herojei Aleksej Rouz, kurią taip pamilau, kad įsigeidžiau žūtbut apdovanoti laiminga pabaiga – per Paiperę. Ačiū visiems gyvybiškai svarbių sričių darbuotojams ir medikams, kurie rizikuodami savo sveikata nepailsdami triūsė per visus 2020-uosius ir vėliau. Jūs – didvyriai. Kaip visad, dėkoju fantastiškajai redaktorei Nicolei Fisher, agentei Laurai Bradford ir, suprantama, skaitytojams, nesiliaujančiams skaityti mano istorijas. Branginu kiekvieną jūsų.

Pirmas skyrius

Nutiko neįtikėtinas dalykas.

Jos ilgiausias gyvenimo romanas nutrūko... akimirksniu.

Trys savaitės *perniek*.

Paiperė Belindžer nužvelgė savo ryškiai raudoną kokteilinę „Valentino“ suknelę apnuogintu petimi. Jokio trūkumėlio. Glotnios, dailiai įdegusios kojos švytėjo tartum veidrodis, nors imk ir dantis apžiūrinėk. Viršutinei daliai taip pat nebuvo ko prikišti. Krūtis prilaikė tam skirta lipnioji juosta – geriausia iš geriausių, – nudžiauta iš užkulisių per vieną Milano mados savaitės kolekcijos pristatymų, taigi, mažulės pūpsojo nepriekaištingai. Pakankamai putlios, kad prikaustytų vyrų žvilgsnius, bet ne pernelyg didelės, tad nekliudė kartkartėmis pasipuikuoti ir sportišku įvaizdžiu instagrame. Sekėjams patinka įvairiapusiškumas.

Įsitikinusi, kad jokia išvaizdos detalė nerėžia akies, Paiperė nuklydo žvilgsniu prie klasikinio Adriano kostiumo, pasiūto „Tom Ford“ mados namuose; nuo kelnių pakilo prie prabangaus vilnonio švarko atvartų, monogramomis puoštų sagų ir nesulaikė susižavėjimo atodūσιο. Nekantriai į „Chopard“ laikrodį dirščiojančios, minią pro jos petį stebinčios Adriano akys tik sustiprino nuobodžiaujančio mergišiaus įspūdį.

Argi ne tas šaltas atsainumas ir patraukė jos dėmesį?

Dieve, pamanytum, kad nuo jūdviejų pirmo susitikimo praėjo koks šimtas metų. Juk po ano vakaro ji jau dukart apsilankė pas kosmetologę, tiesa? Kam išvis rūpi tas laikas? Paiperės atmintyje pažintis įsirėžė taip gyvai, lyg viskas būtų nutikę vos vakar. Jei ne Adrianas, per Rumerės Vilis gimtadienio vakarėlį ji būtų įmaknojusi tiesiai į vėmalų balą. Vyriškų rankų apglėbta įsmeigė akis į dailų, tarsi išskaptuotą smakrą ir pasijuto persikėlusį į senąjį Holivudą. Į laikus, kai vyrai dėvėjo smokingus, o moterys vaikštinėjo apsisiautusias ilgais, plunksnomis puoštais chalatais. Tai buvo pačios Paiperės Belindžer klasikinės meilės istorijos pradžia.

Deja, dabar ekrane jau slenka titrai.

– Negaliu patikėt, kad tiesiog imi ir viską meti, – sukuždėjo Paiperė, priglaudusi šampano taurę prie krūtinės. Gal nukreipusi Adriano žvilgsnį tinkama linkme privers jį persigalvoti? – Mudu tiek daug patyrėm kartu.

– Aha, žiauriai daug.

Adrianas pamojavo kažkam terasoje, vypsniu pranešdamas tuoj prisijungiantis prie svečių. Juodu kartu atėjo į juoda, balta ir raudona spalvomis mirgantį kviestinį vakarėlį, skirtą nepriklausomo filmo „Garsūs ir engiami“ projektui paremti. Filmu režisierius ir scenaristas – Adriano draugas, taigi, šiame Los Andželo grietinėlės susibūrimo sukiojosi vien jam pažįstami žmonės. Paiperės draugų čia nėra. Niekas jos nepaguos, nepadės išeiti oriai iškelta galva.

Adrianas nenoromis pažvelgė į ją.

– Pala, ką sakei?

Paiperės lūpų kampučiai vos laikėsi nenusvirę. Ji nutaisė kuo spindulingesnę šypsena, bet pasistengė neišsiviepti kaip

kokia maniakė. „Aukštyn galvą, mergyt.“ Argi čia pirmos jos skyrybos? Pati šimtus kartų nutraukė santykius, dažniausiai visai netikėtai. Galų gale, juk šiame mieste viską lemia užgaidos.

Anksčiau jai nė nedingtelėjo, kaip greitai viskas gali pasikeisti. Iki šio vakaro.

Dvidešimt aštuonerių Paiperė nelaikė savęs sena. Deja, šiame vakarėlyje ji *buvo* viena vyriausių. Tiesą pasakius – visuose vakarėliuose, kuriuose pastaruoju metu lankėsi.

Atsišliejusi į stiklinius turėklus, už kurių plytėjo Melrosas, stovėjo kažin ar devyniolikos sulaukusi kylanti popžvaigždutė. Jos stangriems papams nereikėjo krūtis prilaikančios juostos iš Milano. Speneliai styrojo it ledų ragelių smailės.

Karjerą kine pradėjusiam vakarėlio šeiminkui – dvidešimt dveji.

Paiperė *taip pat* darė karjerą. Linksmindamasi vakarėliuose. Žmonėdamasi. Reklamuodama dantų balinimo priemonės ir už tai užsidirbdama vieną kitą dolerį.

Ne dėl to, kad jai reikėjo pinigų. Tikrai ne. Viską, ko užsigeisdavo, Paiperė gaudavo brūkštelėjusi kreditine kortele ir nelabai nutuokė, kas dėdavosi toliau. Sąskaita turbūt nukeliauja į patėvio elektroninį paštą ar panašiai. Reikia tikėtis, kad Danielis neįsius dėl kelnaičių atviru tarpukojū, kurias ji užsisakė iš Paryžiaus.

– Paipere? *Alio?* – Adrianas pamosikavo delnu jai prieš nosį.

Paiperė susigriebė tebespoksanti į popžvaigždutę. Dabar jau ir ši dėbsojo į ją.

Ji šypsodamasi pamojavo merginai ir droviai kilstelėjo šampano taure; tada vėl atsigręžė į Adrianą.

– Ar tai dėl to, kad užsiminiau apie tave psichoterapeutei? Patikėk, mudvi tikrai nesigilinom į smulkmenas. Per susitikimus dažniausiai tiesiog snūduriuojame.

Adrianas stebeilijo į ją keletą sekundžių. Tiesą pasakius, tai buvo visai malonu. Tokio įdėmaus jo žvilgsnio Paiperė nematė nuo tos dienos, kai vos neišsidrėbė vėmaluose.

– Man ir anksčiau teko susitikinėt su tuštutėmis, Paipere, – atsiduso jis. – Bet tau nėra lygių.

Ji tebesišypsojo, nors tam ir prireikė daugiau pastangų nei įprastai. Žmonės jau grėžiojosi. Juodu su Adrianu stovėjo mažiausiai penkių terasoje besifotografuojančių svečių, įskaitant ir Anselį Elgortą, asmenukų fone. Jei ji dabar išsiduos, kad širdis byra į šipulius, gresia visiška katastrofa – ypač kai naujiena pasklis į viešumą.

– Nesuprantu. – Paiperė juokdamasi permetė rausvus plaukus per petį.

– Kaip netikėta, – sausiai atšovė Adrianas. – Klausyk, mažut. Praleidom tris smagias savaites. Su bikiniu atro dai nerealiai karštai. – Jis atsainiai patraukė petimi. – Tiesiog stengiuosi viską užbaigt, kol nenusibodo, supranti?

Nuobodi. Senstanti. Ne režisierė ar popžvaigždė.

Tiesiog graži mergina, kurios patėvis milijonierius.

Paiperė nenorėjo apie tai galvoti. Tetroško kaip įmanoma nepastebimiau išsmukti iš vakarėlio ir iki soties išsižliumbti. Namie nugurks ksanakso tabletytę ir instagrame paskelbs kokią nors įkvepiančią citatą. Įrašas patvirtins gandus apie skyrybas, tačiau kartu nukreips sekėjų mintis Paiperei palankia linkme. Gal tiktų kas nors apie brandą ir meilę sau?

Jos sesuo Hana be jokio vargo pacituotų tobulai tinkamus dainos žodžius. Amžinai kiurkso apsigvertusi vinilinėmis plokštelėmis,

ant galvos užsimaukšlinusi tas didžiules, bjaurias ausines. Velniai rautų, reikėjo atidžiau įsiklausyti į sesers nuomonę apie Adrianą.

Ką ji ten sakė? Na, taip.

„Panašus į ropę su išpieštomis akimis.“

Adrianas darsyk dirstelėjo į rankinį laikrodį.

– Ar jau baigėm? Man reik bendraut su svečiais.

– Oi. *Tai aišku*, – skubriai patikino Paiperė baisiai nenatūraliu balsu. – Esi visiškai teisus. Dėl išsiskyrimo, kol dar neužplūdo nuobodulys ir melancholija. Man tokia mintis ir į galvą neatėjo. – Ji cinktelėjo šampano taure į Adriano taure. – Šaoningai paleidžiam vienas kitą. *Très mature*.*

– Aha. Vadink, kaip nori. – Adrianas išspaudė blausią šypseną. – Ačiū tau už viską.

– Ne, tai *tau* ačiū. – Paiperė suspaudė lūpas, pasistengė nutaistyti kuo protingesnę išraišką. – Per pastarąsias tris savaites daug ką išmokau.

– Paipere, baik. – Adrianas juokdamasis nužvelgė ją nuo galvos iki kojų. – Tu viso labo persirenginėji ir taškai tėtušio pinigus. Neturi jokio reikalo ko nors mokytis.

– Nejau tam reikia priežasties? – sučiulbėjo ji, vis dar pakėlusį lūpų kampučius.

– Turbūt ne, – atsiduso Adrianas, pyktelėjęs, kad jį gaišina. – Bet neabejotinai reikia smegenų, gebančių apdoroti kur kas daugiau informacijos nei tik *laikų*, surinktų įkėlus draabužių kabyklos nuotrauką, skaičius. Gyvenime yra kur kas svarbesnių dalykų, Paipere.

– Taip, žinau, – atkirto ji, perlieta susierzinimo – ir netikėtos gėdos. – Nuotraukose parodau ne ką kitą, o gyvenimą. Aš...

* Labai brandu (pranc.). (Čia ir toliau – *vert. past.*, nebent nurodyta kitaip.)

– Dieve. – Jis lyg sudejavo, lyg susijuokė. – Kodėl *nori*, kad pasielgčiau kaip tikras šiknius?

Kažkas pakvietė jį vardu. Adrianas kilstelėjo pirštą, tačiau akių nuo Paiperės nenuleido.

– Esi niekuo neypatinga, supranti? Šiame mieste yra tūkstančiai paiperių belindžer. Tu – tik būdas prastumt laiką. Ir tas laikas jau baigėsi.

Jis patraukė pečiais ir grakščiai nužingsniavo, kažką šūkiodamas draugams.

Paiperės šypsena neišblėso tik per stebuklą. Svečiai terasoje varstė ją žvilgsniais, šnibždėjosi prisidengę burnas, gailėjosi jos – baisiau jau ir nebegalėtų būti. Paiperė kilstelėjo šampano taure, bet susigriebusi, kad ši tuščia, padėjo ant prošal ėjusio padavėjo padėklo. Sukaupusi visą likusį orumą pasiėmė satininę „Bottega Veneta“ delninukę ir išdidžiai nuplaukė pro smalsuolių minią. Mirkčiodama prasklaidė akis aptraukusią ašarų miglą, šiaip ne taip įžiūrėjo lifto iškviety-mo mygtuką.

Pagaliau pasislėpusi už durų, susmuko prie metalinės sienos. Giliai įkvėpė pro nosį, iškvėpė pro burną. Naujiena, kad Adrianas ją metė, jau šniokščia per visus socialinius tinklus, gal net su vaizdo įrašu. Po šio vakaro net antrarūšės žvaigždės nebekvies jos į vakarėlius.

Paiperę garsina smagus, daugelio trokštamas gyvenimas. *Influencerės* vardas.

Jei praras socialinį statusą, *kas* gi jai liks?

Iš delninukės išsitraukusi mobilųjį, negalvodama atsidarė „Uber“ programėlę ir išsikvietė prabangų taksi, atvažiuosiantį per penkias minutes. Tada atsivertė mėgstamiausių adresatų sąrašą. Nykštys sustingo ties Hanos vardu. Užuoat paskam-

binusi seseriai, Paiperė spustelėjo Kirbės numerį. Draugė atsiliepė po pirmo pyptelėjimo.

– O dievulėliau, ar tiesa, kad maldavai Adriano tavęs nepalikyt? Priešais patį Anselį Elgortą?

Viskas daug blogiau, nei Paiperė įsivaizdavo. Kiek žmonių jau nusiuntė žinutes į TMZ? Ryt vakare, pusę septintos, Harviui gurkšnojant gėrimą iš daugkartinio puodelio, jos vardas aidės po visą naujienų tarnybos studiją.

– Baik, Kirbe, puikiai žinai, kad taip nepasielgčiau.

– Blemba, tai aišku, žinau. Bet aš – ne visi. Reik užglaistyt pasekmes. Ar turi atstovą spaudai?

– Nebe. Danielis nusprendė, kad nėra jokio reikalo pranešinėti apie mano apsipirkinėjimus.

– Senas pirdžius, – šnarpstelėjo Kirbė.

– Tačiau tu teisi. Man tikrai reikia užglaistyt pasekmes.

Lifto durys atsivėrė. Paiperė raudonpadžiais aukštakulniais nukaukšėjo vestibuliu ir galiausiai išžengė į Vilšyro orą. Liepos šiluma išdžiovino ašarotas akis. Į smogo pritemdytą naktinį vasaros dangų stiebėsi Los Andželo dangoraižiai. Ji užvertė galvą ir pabandė įžiūrėti viršūnes.

– Iki kada veikia baseinas ant „Mondriano“ stogo?

– Dabar tau rūpi viešbučio baseinas? – Kirbei suniurzgėjus fone pasigirdo elektroninės cigaretės spragtelėjimas. – Nežinau, bet jau po vidurnakčio. Jei dar veikia, tai bet kurią sekundę bus uždarytas.

Prie šaligatvio sustojo juodas linkolnas. Dukart patikrinusi valstybinį numerį Paiperė įsliuogė vidun ir užtrenkė dureles.

* JAV paskalų žurnalas.

– O jei įsilaužtume į baseiną ir pasilinksmintume kaip niekad gyvenime? Argi tai ne *geriausia* išeitis – ugnį užgesint ugnimi? Paaiškėtų, kad Adrianas paliko tikrą legendą.

– Eina sau. – Kirbė iškvėpė. – Sugrįžo du tūkstančiai keturioliktųjų Paiperė.

Štai ir atsakymas, ką? Geriausi Paiperės gyvenimo metai buvo tada, kai sulaukusi dvidešimt vienų ji pasileido plaukus ir šėlo po visą Los Andželą, šitaip nejučia išgarsėdama. Dabar tiesiog užstrigo rutinoje, ir viskas. Turbūt pats metas susigrąžinti karūną. Gal tada pagaliau užtils galvoje įkyriai skambantis Adriano balsas.

„Ar aš tikrai tik viena iš tūkstančio?“

„O gal aš mergina, įsilaužusi į baseiną pirmą valandą nakties, nes užsigeidė pasiplaukiot?“

Paiperė ryžtingai linktelėjo ir pasviro į priekį.

– Būkite toks geras, nuvežkite prie „Mondrian“ viešbučio.

– Susitiksime ten! – šuktelėjo Kirbė.

– Man šovė geresnė mintis. – Paiperė užmetė koją ant kojos ir atsišliejo į odinį atlošą. – Gal pakvieskim ten *visus*?